

idet han anmodede Rigsdagen om at indføje Ordet »politiske« foran Forsamlinger.

Men § 7 vedtoges uforandret. — Hvorledes denne Paragraf vil komme til at virke i et Land, hvor der findes saa mange fremmede Nationaliteter, faar man et lille Begreb om af følgende Oversigt:

Polakkerne beholder Sprogfrihed i 42 Kredse, mister den i 49; Venderne beholder Sprogfrihed i 0 Kredse, mister den i 5; Mährerne beholder Sprogfrihed i 0 Kredse, mister den i 1; Hollænderne beholder Sprogfrihed i 0 Kredse, mister den i 5; Vallonerne beholder Sprogfrihed i 0 Kredse, mister den i 1; Danskerne beholder Sprogfrihed i 3 Kredse, mister den i 1; Fransk mændene beholder Sprogfrihed i 1 Kreds, mister den i 7 Kredse.

Og naar de 20 Aar er omme, hvorledes vil det saa se ud for Ikke-Tyskerne? Hidtil er Tyskland stadig gaaet tilbage med Hensyn til Behandlingen af erobrede Folk.

Der kunde lyde et »Ve de besejrede« af over 4 Millioner Menneske-

røster op imod den forgyldte Rigsdagsbygning i Berlin. Der, hvor Kejser Wilhelm I's hvide Marmorstøtte staar i Hallen paa blodrøde, tykke Tæpper, som badet i Sol, kaster et Rosenskær over den kolde Sten. Med Vaabenmagt overvandt han os Danske og »la grande Nation«, og nu har tyske Rigsdagsmænd med Lovens Magt lukket Munden paa hans Sønnens søns fremmede Undersaatter.

Vel er der en Frist paa 20 Aar for nogle iblandt dem, men mange, mange rammes haardt allerede nu.

Men vi, som med Smerte ser Uvejret fare hen over vore Landsmænd syd for Grænsen, vi mindes et gammelt Ord, der tit har staaet sin Prøve: »Hovmod staar for Fald«. Der findes ikke nogen større Forbrydelse end den, at fritage et Folk sit Modersmaal. Legemlig Død er for intet at regne mod aandelig Død, den, der rammer et Folk, som mister sit Sprog. Og derfor er Sprogmod den største Forbrydelse, en Stat kan begaa.

⁸/₉ 08.

Martha Ottosen.

Arbejderbeskyttelse — Kvindebeskyttelse.

Af cand. polit. Ragna Schou.

(Sluttet).

En i social Henseende meget vigtig Lov er Loven om *Arbejderes Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde* (af 7. Jan. 1898). Ulykkesforsikringslove er ikke medtaget i Omtalen af Arbejderbeskyttelsens Standpunkt i de fremmede Lande, fordi en saadan Lov ikke altid fremtræder som en *Beskyttelseslov*, men kan hvile paa et andet Grundlag, saaledes som de tilsvarende Love i Tyskland (af 1884), Østrig (1887), Italien (1898), Norge (1894); der er Ulykkesforsikringen en *tvungen* Forsikring for Arbejderne, som selv skal udrede en Del af Udgifterne gennem Præmier, Arbejdsgiverne en større Del, og undertiden ogsaa Staten en Del af Udgifterne (i Norge betales Præmierne udelukkende af Arbejdsgiverne). Men i Danmark er det en *Beskyttelseslov*, idet den sikrer Arbejderne en *Erstatning* af Arbejdsgiverne for den Skade paa Liv og Lemmer, som de har faaet under deres Arbejde paa Fabrikker o. lign. Steder. Det samme er Tilfældet i Fran-

krig (Lov af 1898) og England (af 1897), og — som man ser — er alle disse Love af ganske ny Dato, og deres Indhold derfor ikke synderlig forskelligt.

Hovedbestemmelserne i den danske Ulykkesforsikringslov er da, at enhver Arbejder, hvis Løn ikke overstiger 2400 Kr. aarlig, i de i Loven nævnte (farlige) Virksomheder har Ret til Erstatning for øjeblikkelig eller vedvarende, delvis eller fuldstændig Arbejdsudygtighed, og, hvis Ulykkestilfældet medfører Døden, har Enken eller andre, hvis Forsørgelse paahvilede ham, og som han faktisk forsørgede, da Ulykken skete, Ret til Erstatningssummen. Denne Erstatnings Størrelse bestemmes selvfølgelig efter Tilfældets Art, og kan bestaa enten i *Dagpenge* (indtil der nemlig kan træffes en Afgørelse om, hvor stor Arbejdsudygtigheden er) fra Udløbet af den 13de Uge efter Ulykkestilfældet — det forudsættes nemlig, at Arbejderen er i en Sygekasse, hvorfra han som Regel oppebærer